

Resolució 87/2017, de 16 de març

Número d'expedient de la reclamació: 6/2017.

Administració reclamada: Agència Catalana del Consum.

Informació reclamada: Relació de totes les sancions imposades a empreses subministradores per infraccions relacionades amb mesures urgents per afrontar situacions de pobresa energètica.

Sentit de la resolució: Estimació.

Resum: La informació sol·licitada és la relativa a les sancions imposades, i tenen aquesta condició aquelles que ho han estat per la corresponent resolució, sigui o no ferma en via administrativa. No es pot equiparar la naturalesa de mesura sancionadora accessòria que l'article 333 del Codi de Consum de Catalunya atribueix a la publicació de les sancions amb els efectes propis d'un límit legal al dret d'accés, ja que la publicació de la sanció com a mesura sancionadora accessòria difereix de l'accés a la informació sobre sancions administratives imposades com a mínim en la finalitat i en la difusió real respectiva; en conseqüència no procedeix deduir de l'article 333 CCC que la qualificació de la publicació de les sancions com a mesura sancionadora accessòria tingui els efectes propis d'un límit legal a l'exercici del dret d'accés a la informació pública. El límit de la investigació o la sanció de les infraccions penals, administratives o disciplinàries té la finalitat de protegir els corresponents procediments administratius o judicials i, en conseqüència, d'evitar el risc que l'accés als expedients pugui servir perquè els presumptes infractors o inculpatos defugin de les seves responsabilitats; en conseqüència, en el cas que ens ocupa, que es caracteritza pel fet que les sancions sobre les que es demana informació ja han estat imposades, no té cap sentit invocar els límits que estem considerant, ja que no s'està en procés ni d'investigar ni de sancionar (ja s'ha sancionat), i menys encara de prevenir, vigilar, investigar o controlar. Atès que el límit al dret d'accés a la informació pública dels interessos econòmics i comercials està previst per l'article 14 LTAIPBGE, el fet que l'LTAIPBG no el consideri no impedeix que les persones privades afectades tinguin dret a gaudir d'aquesta protecció davant de l'exercici del dret d'accés que els garanteix la legislació bàsica. La informació sol·licitada té la finalitat de conèixer la disposició de les empreses afectades a complir uns requeriments establerts legalment per protegir la continuïtat dels subministraments bàsics a persones i famílies vulnerables o en situació de necessitat i el zel posat per l'Administració a fer-los complir; la informació sol·licitada és adequada (i necessària) a aquestes finalitats d'accés, ja que pot ser pertinent conèixer les empreses més sensibles a complir aquests requeriments legals, la informació relativa als municipis afectats és adequada i necessària per posar de manifest el zel dels serveis respectius a detectar eventuais incompliments i el nombre total de sancions imposades és indicativa de la disposició de l'ACC i dels altres òrgans competents de l'Administració de la Generalitat a vetllar efectivament pel compliment dels referits requeriments legals; per tant, tot sembla indicar que l'eventual divulgació de la informació sol·licitada contribuiria a protegir el bé últim d'evident interès públic de la continuïtat dels subministraments a les persones en situació de pobresa energètica. Aquesta Reclamació ha estat traslladada a les empreses subministradores sancionades, que han tingut l'oportunitat de formular-hi al·legacions, sense que n'hagin formulat cap, fet que és indicatiu de què l'eventual difusió de la informació reclamada no els causarà un perjudici significatiu.

Paraules clau: Agència Catalana del Consum. Subministrament de serveis essencials. Sancions. Dades personals. Interessos comercials.

Ponent: Josep Mir Bagó.

Antecedents

1. El 10 de gener de 2017 entra a la GAIP la Reclamació 6/2017, presentada en relació amb la sol·licitud d'informació indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no vol seguir el procediment de mediació.
2. El 30 de novembre de 2016 la persona reclamant es va adreçar al Departament d'Empresa i Coneixement de la Generalitat de Catalunya i després d'invocar la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG), va demanar la informació següent: "La relació de totes les sancions imposades a empreses subministradores per l'Agència Catalana del Consum (ACC) –o, en el cas de les infraccions molt greus, pel Govern i pel Conseller competent en matèria de consum-, per infraccions relacionades amb l'incompliment de l'article 6 de la Llei 24/2015, de 29 de juliol, de mesures urgents per a afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica, que inclogui en tot cas:
  - "a) La infracció comesa.
  - "b) La sanció imposada.
  - "c) El nom de l'empresa subministradora sancionada.
  - "d) El municipi en el qual ha tingut lloc la infracció.
  - "e) Si la resolució sancionadora ha estat o no impugnada davant de la jurisdicció contenciosa administrativa".
3. La Resolució de 23 de desembre de 2016, de la Directora de l'ACC, després de considerar que "no concorren en aquest supòsit cap causa d'inadmissió de la sol·licitud, ni cap límit que comporti restringir totalment o parcialment l'accés a la informació", estima formalment la sol·licitud d'accés a la informació pública indicada a l'antecedent anterior i facilita al seu annex la informació següent:
  - a) S'han obert un total de 119 expedients sancionadors per vulneració del principi de precaució establert a la Llei 24/2015.
  - b) La infracció comesa (en tots els casos) hauria estat la de "realitzar pràctiques que excloguin o limitin els drets de les persones consumidores", ja que l'empresa hauria tallat el subministrament sense demanar prèviament informe dels serveis socials municipals per valorar la situació de risc de les persones afectades.
  - c) La sanció a imposar seria greu, per import entre 10.001 i 100.000 €. No es facilita informació individualitzada per empreses en base als arguments següents: cap de les sancions imposades no ha adquirit fermesa; en matèria sancionadora l'accés a l'expedient en tràmit correspon als interessats i no a qualsevol ciutadà (cita en aquest sentit la Resolució de 30

- d'octubre de 2015 del Consell de la Transparència estatal); invoca també la normativa de protecció de dades personals.
- d) No es faciliten els noms de les empreses sancionades, si bé s'indica genèricament que serien les empreses comercialitzadores de referència en el mercat de subministraments bàsics (aigua, gas i electricitat).
  - e) Es facilita el nom dels municipis de més de 10.000 habitants en els quals haurien tingut lloc les infraccions.
  - f) Afirma que no consta, a data de la Resolució, que cap de les empreses afectades hagi plantejat un recurs contenciós administratiu contra la sanció imposada i que la majoria estan pendents de la resolució del recurs d'alçada.
4. La Reclamació presentada davant la GAIP el 10 de gener de 2017 es motiva i fonamenta en les consideracions següents:
- a) Tot i que la Resolució declara expressament que no concorren causes d'inadmissibilitat ni límits d'accés i estima per tant la sol·licitud d'informació, a la pràctica no proporciona tota la informació sol·licitada, ni ho fa en els termes demanats. Davant d'aquest fet, la Reclamació invoca la Resolució de la GAIP d'estimació parcial de la Reclamació 18/2016, en el sentit que si la resolució sobre la sol·licitud d'informació no argumenta límits ni causes d'inadmissibilitat, ha de facilitar tota la informació demanada, sense que es pugui limitar per la via dels fets l'accés que s'ha reconegut formalment a la resolució.
  - b) La sol·licitud d'informació demanava una relació o llista de totes les sancions imposades, amb determinades dades per a cada una d'elles, mentre que la informació donada és genèrica, no dona noms de les empreses sancionades, ni quantia concreta de les sancions i només els noms dels municipis de més de 10.000 habitants on s'haurien comès les infraccions.
  - c) Qüestiona que procedeixi aplicar la legislació de protecció de dades personals, ja que les empreses afectades són persones jurídiques i per tant no protegides per aquella normativa, i que es pretengui limitar l'accés sol·licitat a les persones interessades, limitació que no tindria empara a la legislació de transparència.
5. El 17 de gener de 2017 la GAIP informa l'ACC de la presentació d'aquesta Reclamació i li requereix un informe que exposi el seu posicionament sobre ella, així com còpia de l'expedient corresponent.
6. L'1 de febrer de 2017 entra a la GAIP l'informe de l'ACC, segons el qual procediria només el lliurament parcial de la informació sol·licitada, en els termes efectuats, ja que hi concorren límits derivats de diverses normes:

6.1. De la Llei 22/2010, de 20 de juliol, del Codi de Consum de Catalunya (CCC), que preveu com a sanció accessòria la publicació de les sancions imposades (article 333-1). En conseqüència, la difusió de la informació demanada que connecta empreses determinades amb la comissió d'infraccions i la imposició de sancions en matèria de consum només podria ser decidida per l'autoritat sancionadora competent, previ el corresponent procediment contradictori.

6.2. De la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE), l'article 14.e i g de la qual disposa que poden operar com a límits d'accés la prevenció, investigació i sanció d'il·lícits penals, administratius o disciplinaris i les funcions administratives de vigilància, investigació i control.

6.3. Del Reglament CE/1049/2001, de 30 de maig, relatiu a l'accés del públic als documents de les institucions comunitàries, que estableix límits a l'accés a informacions que puguin afectar els interessos comercials de persones físiques o jurídiques, o a les activitats d'inspecció, investigació i auditoria.

En conseqüència, segons l'informe de l'ACC, en aplicació dels límits que s'acaben de citar no es pot donar informació que relacioni empreses determinades amb expedients sancionadors mentre no hi hagi una resolució ferma de la sanció imposada.

7. Atès que en aquest procediment hi ha terceres persones (les empreses subministradores sancionades) que poden resultar afectades per la resolució que es dicti, un cop identificades la GAIP els trasllada, el 8 de febrer de 2017, la Reclamació i els ofereix la possibilitat de formular-hi al·legacions. No se'n presenta cap.

Fonaments jurídics

1. Objecte de la Reclamació

Aquesta Reclamació es presenta contra la Resolució de 23 de desembre de 2016, de la Directora de l'ACC, perquè atendria només parcialment la sol·licitud d'informació de la persona reclamant, presentada el 30 de novembre de 2016. En realitat, la resposta donada per l'ACC a la sol·licitud d'informació presentada per la persona reclamant no dona cap de les dades demanades, ja que mentre que la informació que es sol·licita són dades determinades en relació amb cada una de les sancions imposades en matèria de consum per la Generalitat (antecedent 2), la informació donada és merament estadística (si bé al voltant del mateix àmbit material sol·licitat). Es pot afirmar que, a diferència del que defensa l'informe de l'ACC en el seu informe, en el sentit que hauria fet una estimació parcial de la sol·licitud, de fet l'estimació és merament nominal, ja que no facilita cap de les dades demanades.

Cal precisar, per una altra banda, que la informació sol·licitada és la relativa a les sancions imposades, i s'ha d'entendre que tenen aquesta condició aquelles que ho han estat per la corresponent resolució administrativa, amb independència que sigui o no ferma en via administrativa. La fermesa dels actes té efectes en relació amb la seva impugnabilitat i, si s'escau, amb la seva executivitat; però la sanció és imposada a partir del moment de l'aprovació de la resolució corresponent.

Per tant, aquesta Resolució s'ha de pronunciar sobre el dret de la persona reclamant a obtenir la totalitat de la informació sol·licitada (definida a l'antecedent 2), que es caracteritza per la seva singularitat, ja que consisteix a una llista de sancions imposades que, a més d'altres dades, indiqui el nom de l'empresa (en tots els casos, una persona jurídica) que les hauria comès.

2. Valoració dels límits que concorren a l'accés a la informació sol·licitada

No és qüestiona que la informació sol·licitada és informació pública, ja que és evident que els expedients sancionadors han estat instruïts, i per tant són a mans, de l'Administració. En la mesura que es tracta d'informació pública, com a principi general ha de ser susceptible de ser objecte del dret d'accés establert per l'article 18 LTAIPBG, que "només pot ser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis" (article 20.1 de la mateixa llei). En aquest cas l'ACC (en part, a la seva resolució de 23 de desembre de 2016 i, en part, a l'informe lliurat a la GAIP) considera que concorren els límits legals que es valoren tot seguit en l'accés a la informació sol·licitada:

2.1. Naturalesa sancionadora de la publicació de les sancions imposades. Al classificar les sancions que es poden imposar en matèria de consum, l'article 333-1 CCC, apartat 2, preveu que "en els casos que estableix aquesta llei i com a complement de les sancions principals que estableix l'apartat 1, es pot acordar la imposició de les sancions accessòries següents: ... d) Publicació de la sanció". D'aquí n'infereix l'informe de l'ACC que la difusió sol·licitada només es pot acordar en qualitat de mesura sancionadora, per l'autoritat corresponent i previ el procediment que garanteixi el dret de defensa del presumpte infractor. L'article 333-9 CCC regula la publicitat de les sancions en els següents termes: "1. Les resolucions sancionadores poden acordar com a sanció accessòria, per raons d'exemplaritat i en previsió de futures conductes infractores, la publicació de les sancions imposades de conformitat amb aquesta llei. L'execució de la publicació de les sancions s'ha de dur a terme un cop sigui ferma la resolució sancionadora. 2. La publicitat de les sancions ha de fer referència als noms i cognoms de les persones físiques responsables, la denominació o la raó social de les persones jurídiques responsables, la classe i la naturalesa de les infraccions, i la quantia de les sancions, i s'ha de fer per mitjà del Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya (DOGC) i dels mitjans de comunicació social adequats. El cost de la publicació de les resolucions ha d'anar a càrrec de la persona o empresa sancionada". Cal valorar fins a quin

punt aquests preceptes operen com a límits d'accés a la informació sol·licitada, tenint en compte especialment l'efecte que ha pogut tenir sobre ells la promulgació posterior de l'LTAIPBG, així com el fet que el que pròpiament es demana en aquest cas no és la publicació formal de les sancions, sinó l'accés a informació sobre elles, que no necessàriament és el mateix.

L'informe de l'ACC equipara la naturalesa de mesura sancionadora accessòria que l'article 333 CCC atribueix a la publicació de les sancions amb els efectes propis d'un límit legal al dret d'accés, quan ambdues figures jurídiques no són equiparables. La publicació de la sanció com a mesura sancionadora accessòria difereix de l'accés a la informació sobre sancions administratives imposades com a mínim en la finalitat (punitiva i exemplificadora en el primer cas, i de control de l'exercici de funcions públiques, en el segon) i en la difusió real respectiva (la publicació com a mesura accessòria s'ha de fer al DOGC i als mitjans de comunicació social, mentre que l'exercici del dret a la informació no comporta necessàriament publicació de la informació obtinguda, i si aquesta es produeix, difícilment tindrà l'èmfasi, la difusió i la credibilitat o presumpció de veracitat reforçades de la publicació sancionadora formal). Estàriem, per tant, davant de figures de naturalesa jurídica diferent.

Per una altra banda, el fet que les disposicions citades del CCC remetin la potestat de disposar la mesura accessòria de la publicitat de les sancions als òrgans que exerceixen la potestat sancionadora, amb aplicació del corresponent procediment, no treu ni impedeix que una llei diferent, especialment essent posterior (l'LTAIPBG), atribueixi a l'òrgan administratiu que correspongui la competència per facilitar l'accés a informació sobre sancions imposades (mesura que, com s'acaba de raonar, és de naturalesa diferent a la de la publicació com a mesura sancionadora accessòria), aplicant el procediment d'accés a la informació pública (que també contempla la participació de les terceres persones que puguin resultar afectades per l'accés sol·licitat, participació que l'antecedent 7 acredita que s'ha donat en el marc d'aquest procediment de Reclamació).

En el que sens dubte coincideixen les dues mesures valorades en els paràgrafs anteriors és en el fet que poden perjudicar els interessos de les empreses afectades, però aquest fet pot jugar com a límit al dret d'accés si així s'ha previst legalment, i això no ho preveu el CCC, sinó, si s'escau i en els termes que analitzen els apartats següents, l'LTAIPBG.

En conseqüència, i per les raons exposades al paràgraf anterior, no procedeix deduir de l'article 333 CCC que la qualificació de la publicació de les sancions com a mesura sancionadora accessòria tingui els efectes propis d'un límit legal a l'exercici del dret d'accés a la informació pública.

2.2. El fet que l'accés als expedients sancionadors en tràmit estaria restringit a les persones interessades. D'entrada, aquesta consideració no és aplicable al cas que ens ocupa, ja que no estem davant de procediments sancionadors en tràmit, sinó de procediments finalitzats, perquè el que es demana és la relació de les "sancions imposades", i no dels expedients en curs. A més a més, si bé és cert que el dret de participar en els expedients en tràmit és limitat a les persones que tenen la condició d'interessades (article 53 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, LPAC), l'article 13.d de la mateixa Llei reconeix el dret d'accés a la informació per a tota la ciutadania, igualment com també ho fa l'LTAIPBG, sense limitar-lo als expedients tancats, i remet la seva regulació a la legislació de transparència. En conseqüència no procedeix estimar aquest motiu de restricció de l'accés a la informació sol·licitada.

2.3. Prevenció, investigació i sanció d'il·lícits penals, administratius o disciplinaris i funcions administratives de vigilància, inspecció i control (article 14 LTAIPBGE i Reglament CE/1049/2001). En relació amb aquesta invocació, cal plantejar dues qüestions: la de si són aplicables les normes invocades a l'Administració de la Generalitat, per una banda, i la de si els límits al·legats són aplicables al cas.

El Reglament CE/1049/2001, com indica la seva denominació, té per objecte regular l'accés als documents del Parlament Europeu, del Consell i de la Comissió. Com a referència i amb finalitats interpretatives pot ser una norma molt valuosa, però no és dret positiu que vinculi l'Administració catalana. Per la seva banda, i com s'argumenta al Dictamen de la GAIP 1/2016, els límits establerts per la legislació bàsica i que no han estat incorporats a l'LTAIPBG no són d'aplicació a l'exercici del dret d'accés a la informació pública davant de les administracions de Catalunya, si l'únic que protegeixen són interessos interns d'elles.

Per una altra banda, el límit de la investigació o la sanció de les infraccions penals, administratives o disciplinàries, previst també per l'article 21.b LTAIPBG, té la finalitat de protegir els corresponents procediments administratius o judicials i, en conseqüència, d'evitar el risc que l'accés als expedients pugui servir perquè els presumptes infractors o inculpats defugin de les seves responsabilitats.

En conseqüència, en el cas que ens ocupa, que es caracteritza pel fet que les sancions sobre les que es demana informació ja han estat imposades, no té cap sentit invocar els límits que estem considerant, ja que no s'està en procés ni d'investigar ni de sancionar (ja s'ha sancionat), i menys encara de prevenir, vigilar, investigar o controlar. No procedeix, per tant, l'aplicació d'aquests límits d'accés a la informació pública.

2.4. Interessos comercials de persones físiques o jurídiques (Reglament CE/1049/2001). Tot i que ja s'ha dit a l'apartat anterior que el Reglament CE/1049/2001 no vincula les administracions catalanes, no es pot desconèixer que un límit similar al dret d'accés a la informació pública ("els interessos econòmics i comercials") està previst per l'article 14 LTAIPBGE; en aquest cas, i a diferència de l'argumentat a l'apartat anterior, el fet que l'LTAIPBG no el consideri no impedeix que les persones privades afectades tinguin dret a gaudir de la protecció davant de l'exercici del dret d'accés que els garanteix la legislació bàsica, com argumenten el Dictamen 1/2016 i diverses resolucions de la GAIP. Per tant, l'Administració de la Generalitat no pot desconèixer l'eventual aplicació d'aquest límit al cas que ens ocupa, en la mesura que l'accés a la informació demanada pugui comportar perjudicis per als interessos econòmics i comercials de les empreses subministradores afectades.

No cal esforçar-se massa per entendre l'eventualitat d'aquest perjudici en el cas que ens ocupa. Certament, si es difon el fet que una determinada empresa subministradora ha estat sancionada per la Generalitat pel fet d'haver comès una infracció en matèria de consum, i més si aquesta suposada infracció té a veure amb l'incompliment de requeriments destinats a protegir persones vulnerables en situació de pobresa energètica, la divulgació d'aquesta informació segurament contribuirà a donar una imatge negativa que perjudicarà els interessos comercials de l'empresa afectada. Ara bé, el fet que hi pugui haver aquest perjudici (és a dir, que pugui concórrer el supòsit fàctic que permeti aplicar un límit d'accés) no implica necessàriament que s'hagi de limitar o restringir l'accés a la informació sol·licitada. Tant l'article 21 LTAIPBG, com el 14 LTAIPBGE disposen que els béns jurídics o supòsits que contemplen "poden" operar com a límits del dret d'accés; és a dir, els seus efectes limitatius d'aquest dret no són automàtics. Si s'acredita la concurrència del supòsit previst només operarà com a límit al dret d'accés després de ponderar la seva aplicació amb els altres drets i interessos en joc i si el judici de ponderació dona un resultat favorable al límit considerat. L'FJ següent fa aquest exercici de ponderació.

A les anteriors consideracions s'hi pot afegir una valoració sobre si són aplicables a aquest cas límits derivats de la normativa de protecció de dades personals. Certament, l'article 23 LTAIPBG qualifica de dades personals especialment protegides "les relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública de l'infractor". Nogensmenys, la normativa de protecció de dades personals no és aplicable a les persones jurídiques (article 2.2 del Reglament de desenvolupament de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, LOPD, aprovat pel Reial decret 1720/2007, de 21 de desembre). Vist que a la seva resolució de 23 de desembre de 2016 l'ACC manifesta que les empreses sancionades sobre les quals es demana informació són "les empreses comercialitzadores, de referència, en el mercat de subministraments bàsics (aigua, gas i electricitat)", és evident que totes elles són persones jurídiques,

i en conseqüència no procedeix impedir ni limitar l'accés a la informació sol·licitada sobre la base de la normativa de protecció de dades personals.

Vistes les anteriors consideracions, cal concloure que l'únic dels límits invocats a l'accés a la informació demanada que pot concórrer en aquest cas és el relatiu a la protecció dels interessos econòmics i comercials de les empreses subministradores afectades. Tot seguit es pondera fins a quin punt pot comportar en aquest cas una limitació o restricció efectives de la informació demanada.

3. *Ponderació dels interessos en joc*

Ha quedat establert a l'apartat anterior que la divulgació de la informació demanada pot causar perjudicis als interessos econòmics i comercials de les empreses subministradores afectades. Tot seguit es pondera si ha de prevaldre la protecció d'aquests interessos o la dels drets i interessos a què serveix l'accés a la informació sol·licitat.

La informació sol·licitada té la finalitat de conèixer les eventuais infraccions comeses i sancions imposades relacionades amb l'incompliment de l'article 6 de la Llei 24/2015, de 29 de juliol. Aquest precepte estableix un principi de precaució, en aplicació del qual en cas d'impagament de subministraments bàsics d'aigua potable, gas i electricitat, les empreses subministradores només poden tallar el subministrament després de seguir un determinat protocol, que preveu la intervenció prèvia dels serveis socials municipals i determinats supòsits de garantia dels subministraments bàsics; també obliga les empreses subministradores a informar dels drets relatius a la pobresa energètica. Tot i que la Interlocutòria del Tribunal Constitucional de 4 de maig de 2016 va suspendre diversos preceptes d'aquesta Llei, la suspensió no afecta el seu article 6.

Per tant la informació sol·licitada té la finalitat de conèixer la disposició de les empreses afectades a complir uns requeriments establerts legalment per protegir la continuïtat dels subministraments bàsics a persones i famílies vulnerables o en situació de necessitat i el zel posat per l'Administració a fer-los complir. Els béns últims que estaria servint el dret d'accés en aquest cas són el compliment de la legalitat i determinats estàndards de garantia dels subministraments bàsics.

La informació sol·licitada és adequada (i necessària) a aquestes finalitats d'accés, ja que en un entorn de concurrència competitiva en la prestació dels subministraments bàsics pot ser pertinent conèixer les empreses més sensibles a complir aquests requeriments legals, la informació relativa als municipis afectats és adequada i necessària per posar de manifest el zel dels serveis respectius a detectar eventuais incompliments i el nombre total de sancions imposades és indiciària de la disposició de l'ACC i dels altres òrgans competents de l'Administració de la Generalitat a vetllar efectivament pel compliment dels referits requeriments legals. Per tant, tot sembla indicar que

l'eventual divulgació de la informació sol·licitada contribuiria a protegir el bé últim d'evident interès públic de la continuïtat dels subministraments a les persones en situació de pobresa energètica.

Davant dels interessos públics servits per l'exercici del dret d'accés a la informació pública, està clar també, com s'ha dit, el perjudici que resultaria per als interessos (privats) de naturalesa econòmica o comercial de les empreses afectades. La divulgació del fet d'haver estat sancionades degut a l'eventual infracció del principi de precaució comportarà una nota negativa per a la reputació de les empreses afectades, que segurament pot tenir conseqüències per a la comercialització dels seus productes i per als seus balanços.

Ara bé, sense qüestionar la presència d'aquests eventuais perjudicis, no es pot ignorar la responsabilitat que presumptament hauran tingut les mateixes empreses afectades a motivar el fet de ser sancionades. Malgrat les sancions imposades no siguin fermes, el fet d'haver estat sancionades, atesa l'objectivitat de l'actuació administrativa i el caràcter contradictori i garantista del procediment sancionador, com a mínim denota manca de cura en l'aplicació del principi de precaució regulat per l'article 6 de la Llei 24/2015. En aquestes circumstàncies es pot considerar que el comportament mostrat per les mateixes empreses afebleix la seva posició a l'hora de reclamar protecció dels seus interessos econòmics i comercials.

Així mateix, l'eventual perjudici seria per a les empreses presumptament infractores, mentre que per a la resta de subministradores la difusió de la informació demanada no només no les causaria un perjudici similar, sinó més aviat tot el contrari, un benefici comparatiu per a la seva imatge pública.

Per una altra banda, aquesta Reclamació ha estat traslladada a les empreses subministradores sancionades, que han tingut l'oportunitat de formular-hi al·legacions, sense que n'hagin formulat cap, fet que és indicatiu de què els afectats no consideren que l'eventual difusió de la informació reclamada els causi un perjudici significatiu.

Ateses les anteriors consideracions, que posen de manifest els interessos públics beneficiats per la divulgació de la informació sol·licitada i els privats que podrien resultar perjudicats per aquest fet, i especialment la idoneïtat de la difusió demanada per servir els interessos públics favorables a l'accés considerats i la responsabilitat atribuïble a les empreses afectades en el fet de ser objecte d'un procediment sancionador, cal concloure aquesta ponderació resolent a favor d'atorgar l'accés sol·licitat a la informació pública.

4. *Seguiment de l'execució*

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió [GAIP] les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el previst per l'apartat 30 del seu *Manual de reclamació*, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

5. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 16 de març de 2017, resol per unanimitat:

1. Estimar la Reclamació 6/2017 i declarar el dret de la persona reclamant a obtenir la informació següent: La relació de totes les sancions imposades a empreses subministradores per l'Agència Catalana del Consum (ACC) –o, en el cas de les infraccions molt greus, pel Govern i pel Conseller competent en matèria de consum-, per infraccions relacionades amb l'incompliment de l'article 6 de la Llei 24/2015, de 29 de juliol, de mesures urgents per a afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica, que inclogui en tot cas:
  - a) La infracció comesa.
  - b) La sanció imposada.
  - c) El nom de l'empresa subministradora sancionada.
  - d) El municipi en el qual ha tingut lloc la infracció.
  - e) Si la resolució sancionadora ha estat o no impugnada davant de la jurisdicció contenciós administrativa.

2. Requerir a l'Agència Catalana de Consum que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de deu dies, tot informar-ne a la GAIP.
3. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 6/2017 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Barcelona, 16 de març de 2017

Elisabet Samarra i Gallego

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.